

~ BEVEZETÉS ~

Jézus korában intenzív vitát folytattak arról, hogy melyik parancsolat a legnagyobb az ószövetségi parancsok közül. Valaki megszámolta, és rájött, hogy az Ószövetség 248 parancsolatra, 365 tilalomra osztható, azaz összesen 613 rendelkezésre. „Ez egy hatalmas szám, de vajon – tették fel a kérdést az emberek –, melyik ezek közül a legfontosabb? Melyiknek kell leginkább engedelmeskednünk?”

Mai történetünkben az írástudó is ugyanezzel a kérdéssel érkezik. Ez az ember eddig hallgatott. Néma tanúja volt Jézusnak a farizeusokkal, a Heródes-pártiakkal és a szadduceusokkal folytatott vitáinak, szembesült az ő bölcsességével, és most elérkezettnek látja az időt, hogy maga is elé álljon, és feltegye a kérdését: „**Melyik a legfőbb az összes parancsolat közül?**”

~ 1 ~

Jézust nem hozta zavarba az írástudó kérdése. A 613 rendelkezés közül kettőt emelt ki, amely tökéletesen összefoglalta az összeset. Az egyiket az 5Mózes 6-ból: „Szeresd az Urat!”, a másikat a 3Mózes 19-ből: „Szeresd a másik embert!” – majd hozzá teszi: „**Nincsen más, ezeknél nagyobb parancsolat.**”

Jézus tehát két olyan bibliai verset idéz, amelyben a **szereteten** van a hangsúly. **Véletlen az, hogy Jézus pont ezt a két verset választotta?** Természetesen nem, mert ahogy mondta is, ez a két parancs az, amely tökéletesen **összefoglalja** Isten törvényeinek lényegét. Érdekes, hogy szerinte a törvény nem szigorú szabályok és parancsok betartását jelenti, hanem Isten és a másik ember szeretetét. Isten: szent Isten – tanították kortársai –, ezért úgy kell élnünk és viselkednünk, hogy **a szent Istent ne haragítsuk magunkra**. Jézus ezzel szemben azt mondta: „*Isten szeret bennünket, mi is szeressük Őt viszont! Isten szeret bennünket, ezért szeressük mi is a körülöttünk élőket!*” Amit Jézus tanított az az embert **visszahelyezi** teremtettségének abba a koordinátarendszerébe, aminek megléte harmonikussá, hiánya pedig bizonytalanná teszi az életet. Szerinte az élet **a szeretetkapcsolatokról szól**, amelyeknek két iránya van: függőlegesen Istenhez, vízszintesen a körülöttünk élő emberekhez köt bennünket.

~ 2 ~

Szeretni Istent teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes erővel és teljes erővel érdemes. Semmilyen dolognak nincsen értelme, ha az ember csak félig teszi, ha valamibe nem teszi bele egész lényét, ha valamire nem teszi fel egész egzisztenciáját. Ha így van, akkor az egész komolytalan!

Szeretni Istent nem azt jelenti, hogy majd belehalok annyira átérzem jelenlétét, feloldódom szent érintésébe, hanem azt, hogy egész lényemmel a

rendelkezésére állok, és akadálytalan az út Istentől a szívemig. S természetesen ebben ott vannak az érzéseim is, de Istennel való kapcsolatomban nem azok vezetnek, nem azok dominálnak.

S ugyanígy szerethetem embertársaimat is! Úgy élek, hogy a körülöttem élők rendelkezésére állok és akadálytalan az út a lelkemtől a lelkükig.

~ 3 ~

Az írástudó megérti(?) Jézus szavait: „**Úgy van, Mester, helyesen mondtad, hogy egy Isten van, és rajta kívül nincsen más; és ha szeretjük őt teljes szívünkben, teljes elménkben és teljes erőnkben, és ha szeretjük felebarátunkat, mint magunkat, sokkal több az minden égő- és véresáldozatnál.**”

Az előbbiek szerint szeretni Istent és a körülöttem élő embereket „... **sokkal több ... minden égő- és véresáldozatnál.**” Mert megvenni egy áldozatra szánt állatot nem erőfeszítés, hanem pénz kérdése. Mert bemutatni egy áldozatot nem erőfeszítés kérdése, csak egy pap vagy lévita kell hozzá. Vagyis: megcselekedni, betartani valami vallásos előírást messze egyszerűbb, mint úgy élni, hogy rendelkezésre állok és vigyázok arra, hogy zavartalan legyen út Isten és köztem, a másik ember és köztem.

De, ha igazán őszinte akarok lenni, akkor belátom, hogy képtelen vagyok arra, amit Isten vár tőlem! Nem vagyok képes egész lényemmel Isten és a körülöttem élők rendelkezésére állni, és képtelen vagyok arra, hogy zavartalan legyen a kapcsolatomban Isten, a körülöttem élő emberek és közötttem! Bár azt gondolom, hogy a szeretet a legegyszerűbb és legmagátólértetődőbb dolog, de igazán szeretni, úgy szeretni, ahogyan Isten törvénye várja tőlem, az lehetetlen! Így szeretni a világon egyedül csak egy valaki képes: **JÉZUS KRISZTUS!**

~ 4 ~

„**Nem vagy messze Isten országától.**” – ismeri el Jézus az írástudó okosságát.

Mennyire megdöbbenő lehetett ezt hallani! Nem véletlen az, hogy ezután a beszélgetés után „**többé senki sem merte őt megkérdezni.**” Mert a zsidó ember fejében az élt, hogy ha erőfeszítéseket tesz, és igyekszik betartani Isten törvényeit, akkor egyenes az útja az Isten országába! De ha igaz az, amit ez a Jézus mond, és könnyebb bemutatni egy áldozatot, mint Isten szerint szeretni? Akkor ki az, aki magától, a saját erejéből beléphet majd Isten országába? Senki! Nem elég tehát csak zsidónak születni, mert ettől még lehetetlen megtartani Isten parancsolatait és törvényeit... Egy zsidó ember számára ezt felismerni olyan mellbevágó lehetett, mint amikor egy addig teljes életet élő emberrel közlik, hogy halálos beteg, és csak hónapjai vannak hátra.

Természetes, hogy **a tagadás az első szó**, de ettől a tény még tény marad. A halálos betegség nem fog eltűnni, csak mert tagadom annak létezését. És attól sem fogok életben maradni, hogy megölöm az orvost, aki a rossz hírt közölte

velem. Pedig a zsidó vezetők pontosan ezt tették, amikor keresztre küldték Jézust, ahelyett, hogy elfogadták volna a gyógyulás Istentől elkészített útját.

~ Befejezés ~

Ma is lehet tagadni Isten létezését. Lehet tagadni azt, hogy halálos betegek vagyunk. De ettől még a tény, tény marad. Ha az életünket odateszik, és megméri Isten törvényeinek és parancsolatainak mérlegén, **nem lesz egyetlen ember sem**, legyen bár a világ legnagyobb embere, **aki ne találta volna könnyűnek.**

Egyetlen valaki van, aki képes önerejéből megállni Isten törvényeinek és parancsolatainak mérlegén úgy, hogy nem találta könnyűnek! Egyedül Jézus Krisztus, az Isten Fia! Mi pedig csak akkor leszünk képesek ugyanerre, ha **Jézussal együtt** állunk rá a mérlegserpenyőjére. Krisztusi emberré, Krisztust a szívünkben hordozó emberré, kell válnunk ahhoz, hogy ez valósággá legyen!

Mert az, aki Jézust a szívébe fogadta, akiben Jézus Lelke és ereje munkálkodik, az képessé válik arra, ne csak fél szívvel szeresse Istent és a körülötte élőket, hanem lesz bátorsága úgy szeretni, hogy néha még bolondnak is nézik érte!
ÁMEN!